

SHERRY JONES

Medinas Jewel

EN HISTORISK ROMAN

PRESS/TO

Prolog. En anklagende finger

Medina, januar 62, 14 år gammel.

Skandalen kom blæsende med ind på ørkenvinden, da jeg red ind i Medina, mens jeg klamrede mig om livet på Safwan. Mine naboer strømmede ud på gaden som en stormflod, der oversvømmer et udtørret flodleje. Børn stod i grupper for at pege og glo. Mødrene trak dem ind til deres skørter og lod, som om de fik dem til at se den anden vej. Mænd spyttede i støvet og mumlede fordømmende. Min fars mund skælvede grædefærdig.

De så, at mit tørklæde var faldet ned på mine skuldre. Løst hår piskede mit ansigt. Hustruen til Guds Profet sad og klamrede sig til en anden mand. Det, de ikke kunne se, var mine barndomsdrømme, der lå knust for mine fødder, nedtrampet af en sandhed så hård og barsk som hestehove.

Jeg lod mine øjenlåg glide i, så jeg undgik at se, hvordan jeg blev afbilledet i blikkene fra min *umma*, mit samfund. Jeg fugtede mine sprukne læber og smagte saltet og skarphe den i min elendighed. Smerten kværnede i min mave som stærke hænder, der vrider vandet ud af vasketøj, selv om jeg allerede var helt udtørret: min tunge hang som et firben, der bager i solen. Jeg hvilede min kind mod Safwans skulder, men hestens trav bankede knogler mod knogler.

”*Al-zaniya!*” råbte en. ”Tøjte!”

Jeg lavede sprækker med øjnene. Medlemmerne af vores *umma* pegede enten fingre og råbte af mig eller åbnede deres arme for at byde mig velkommen. Jeg så andre, vantro, håne mig og vise deres beskidte tænder. *Ansari’erne*, vores hjælpere, stod stille og vagtsomme. Tusinder stod langs gaden og sugede støvet ind med deres skarpe åndedræt. Stirrede, som om jeg var en karavane med glimtende skatte og ikke en solbrændt fjorten-årig pige.

Hesten stoppede, men jeg fortsatte ... ned ad siden med hovedet forrest og lige i armene på Muhammed. Endnu engang underlagt min mands kontrol og sukkende af lettelse. At skabe min egen skæbne havde næsten tilintetgjort mig, men hans kærlighed havde helende styrke. Hans tykke skæg var som en pude for min kind og kærtegnede mig med sandeltræ. Hans ånde var som et

kys, rent og skarpt med duften af *miswak*, det træ, der bliver brugt til at rense tænder med.

”Tak Allah, at du er vendt uskadt hjem, min Aisha,” mumlede han.

Folkemængden, der samlede sig, larmede, så det løb mig koldt ned ad ryggen. Jeg løftede mit tunge hoved for at se. Umar ankom som torden og lyn. Han var Muhammeds rådgiver og ven, men ingen ven af kvinder.

”Hvor i Allahs navn har du været? Hvorfor var du alene med en mand, der ikke er din ægtemand?”

Hans anklager piskede gennem forsamlingen og forvandlede gløder til flammer.

”*Al-zaniya!*” råbte nogle igen. Jeg dukkede mig, som om ordet var en kastet sten.

”Der er ikke noget at sige til, at Aisha rimer på *fahisha* – hore!” Folk grinede og begyndte at råbe: ”Aisha – *fahisha!* Aisha – *fahisha!*” Muhammed førte mig gennem mængden hen til moskeens indgang. Som i en mosaik hvirvlede deres ansigter foran mig: den kraftige Hamal og hans blege kone Fazia-forvandlet-til-Jamila, råbende og blommefarvet; byens sladdertante, Umm Ayman, med sin sammensnerpede mund; Abu Ramzi, juveleren, med guldringe på sine knyttede næver. Jeg havde forventet murren og løftede øjenbryn, når jeg vendte tilbage, men dette? Folk, der havde kendt mig hele mit liv, var nu parate til at flå mig i stykker. Og Safwan – jeg drejede hovedet for at se efter ham, men han var forsvundet. Som altid.

Grove fingre rev mig i håret. Jeg skreg og slog dem væk, og en strøm af spyt landede på min arm. Muhammed satte mig ned på fødderne, vendte sig mod folkemængden og løftede hånden. Stilheden lagde sig som et klæde og dæmpede endda blikkene.

”Aisha skal hvile sig,” sagde Muhammed. Hans stemme lød lige så udkørt, som jeg følte mig. ”Vær venlige at gå hjem igen.”

Han lagde armen om mig, og vi skyndte os ind i moskeen. Mine søsterhustruer stod i nærheden af indgangen, to og to. Sawdah løb mig jublende i møde og omsluttede mig med sin store krop. Hun takkede Allah for, at jeg var kommet uskadt hjem, og kyssede så sin amulet for at holde Det Onde Øje væk. Så kom Hafsa, grædende, og kyssede mine hænder og mit ansigt. Hun hviskede: ”Jeg troede, at du var forsvundet for altid.” Jeg sagde ikke, at hun nær havde fået ret. Umm Salama nikkede uden at smile, som om hun frygtede, at hendes

hoved skulle falde af den lange stængel af en hals. Zaynab kastede lystne blikke på Muhammed, som om de var alene i lokalet.

Men min mand tænkte kun på mig. Da min mave igen fik mig til at bøje sammen i smerte, greb han mig og løftede mig, som var jeg fuld af luft. Og ærligt talt havde jeg ikke meget andet tilbage i mig. Jeg flød i hans arme ind i min lejlighed. Han sparkede døren op og bar mig indenfor, satte mig så på fødderne og rullede min seng ud. Jeg lænede mig op ad væggen, taknemmelig for stilheden ... indtil Umars råb kom væltende ind i lokalet, fulgt af manden selv.

”Se hvordan hun bringer skam over Allahs hellige Profet!” råbte han. ”Kommer galopperende gennem byen med sine arme om en anden mand og håret blafrende som en skøges kjole.”

”En skøge med ånde, der stinker af bræk, og hår som en fuglerede?” røg det ud af mig. ”Umar,” sagde Muhammed, ”kan du ikke se, at hun er syg?”

”Du følger hende.”

”Jeg er glad for at se hende i live, takket være Allah.” Kærligheden i min mands blik fik mig til at rødme. Hvor havde jeg været tæt på at bedrage ham med den svindler. Safwan havde lokket mig med frihed, og så bundet min skæbne til hans lyster. Præcis som alle andre mænd. Måske med undtagelse af Muhammed.

”*Yaa habibati*. Nå elskede, hvilken belønning skal jeg give Safwan ibn al-Muattal for at bringe dig sikkert tilbage til mig?”

”100 piskeslag ville være passende,” vrissede Umar.

”Men Safwan reddede hendes liv.”

”Umar synes åbenbart, at jeg skulle være overladt til sjakalernes nåde – eller beduinerne,” sagde jeg.

”Så ville du i det mindste dø med din ære i behold.”

”Aishas ære har ikke taget skade,” sagde Muhammed.

”Sig det til Hassan ibn Thabit,” sagde Umar. ”Jeg har lige hørt ham fremsige et hånende digt om din hustru og den forførende soldat.”

Et digt. Så er det klart, at *umma'en* bed efter mig som et kobbelt hunde, da jeg red ind i byen. Hassans ord kunne hidse en pøbel op til kogepunktet næsten lige så hurtigt, som Muhammeds hævede hånd kunne stoppe den.

Men jeg nægtede at lade Umar se mig ryste. ”Mig med Safwan? Det er latterligt,” sagde jeg. ”Jeg er gift med Allahs hellige Profet. Ville jeg have et nul som ham?”

Jeg følte Muhammeds øjne på mig. Varmen spredte sig som flammer under min hud. Havde han hørt løgnen under min latter?

Hurtigt skridt slog mod gårdspladsens sten. En mands hånd smækkede døren til min lejlighed op. Hans sølvring glimtede som et sværd: Ali, i familie med Muhammed på tre måder – fætter, plejesøn og svigersøn – og alligevel bittert jaloux på Muhammeds kærlighed til mig. Stik af smerte borede sig ind i min mave. Jeg lænede hovedet mod Muhammeds skulder.

”Der er hun!” Ali strakte armen ud for at pege på mig. ”Medina er i oprør over denne skandale, Aisha. Mænd kæmper i gaderne om din skyld eller uskyld. Vort eget folk har vendt sig imod hinanden. Sammenholdet i *umma'en* er truet på grund af dig.”

”Forsvarede du mig?” Selv om jeg udfordrede ham, kendte jeg svaret.

Han vendte sig mod Muhammed. ”Hvordan kan jeg forsvare hende, når selv ikke Safwan vil tale til fordel for hende?”

Selvfølgelig. Ikke nok med, at Safwan var forsvundet, da pøblen blev ondskabsfuld, men da min far og Ali ville udspørge ham, havde han gemt sig i sine forældres hjem. Sikke en redningsmand. Jeg følte tårerne brænde i mine øjne, men jeg tvang dem væk. Den eneste, der kunne redde mig, lod til at være mig selv.

”Safwan behøver ikke at forsvare mig,” sagde jeg, selv om min stemme skælvede, og jeg stadig støttede mig til Muhammed. ”Jeg kan tale for mig selv.”

”Lad hende hvile,” sagde Muhammed. Han hjalp mig hen til sengen, men inden jeg kunne lægge mig, insisterede Ali på, at jeg skulle fortælle min historie. *Umma'en* kunne ikke vente med at høre sandheden, sagde han. En folkemængde var ved at samle sig uden for moskeen og krævede svar.

Jeg lukkede øjnene og genkaldte mig den historie, som Safwan og jeg i mine klare øjeblikke havde brygget sammen på rideturen hjem. ”Jeg ledte efter min agat-halskæde,” sagde jeg, mens jeg legede med de glatte sten. ”Min far gav mig den på min bryllupsdag. Husker du det?” Jeg så på Muhammed. ”Den betyder lige så meget for mig, som de halskæder, du har givet dine *andre* hustruer.”

Hans ansigtsudtryk ændrede sig ikke. Jeg fortsatte med historien, som begyndte med, at jeg gik om bag sandklitterne for at lette mig, inden jeg vendte tilbage til min *hawdaj*, den tildækkede bærestol på kamelen. Da jeg ventede på at blive løftet op på kamelens ryg, tog jeg mig til halsen efter min halskæde, men den var væk.”

”Jeg ledte i mit tøj, på gulvet af *hawdaj'en*, på jorden. Jeg ville bede kamelføreren hjælpe mig, men han vandede kamelerne.” Min stemme snublede som ømme fødder på sten. Jeg trak vejret ind og prøvede at bevare roen. ”Jeg gik samme vej tilbage til klitterne. Jeg siede sandet med fingrene. Lige, da jeg skulle til at give op, fandt jeg den. Jeg løb tilbage til karavanen, men I var langt væk.” *Som myrer marcherende på række mod morgendagen*, tænkte jeg dengang. ”Jeg vidste, at jeg ikke kunne indhente jer. Så jeg satte mig ned og ventede på, at nogen ville komme tilbage efter mig.”

”Nogen?” Ali vendte sin spidse næse mod mig og snusede efter løgne. ”Du mener Safwan.”

”*Yaa* Ali, lad hende fortælle sin historie,” sagde Muhammed.

”Ja, det er virkelig en historie og ikke andet.” Ali spyttede på lergulvet og tørrede sig om munden med bagsiden af hånden, mens han stirrede på mig. ”Du spilder vores tid med denne fantasi, mens vi alle kender den sande historie.”

”Ali,” sagde Muhammed lidt kraftigere. Ali foldede armene over brystet og snerpede læberne sammen. Mit mod vaklede under hans granskende blik. Vidste han virkelig, hvorfor jeg var blevet væk fra karavanen? Måske skulle jeg bare fortælle sandheden, men et blik på min mands bekymrede ansigt fik mig på andre tanker. Selv Muhammed, der kendte mig, som om vores sjæle var et, ville ikke forstå, hvorfor jeg havde risikeret så meget for så lidt. Og han ville måske ikke tro mig, når jeg sagde, at jeg stadig var ren.

”Du satte dig til at vente,” sagde Umar. ”Hvad sker der så videre i denne usandsynlige historie?”

Jeg lukkede øjnene og følte mig mat. Hvordan var historien? Safwan og jeg havde øvet os på den på rideturen. Jeg lukkede et dybt suk ud, så min hektiske puls faldt. Den næste del var sand.

”Da solen stod op, fandt jeg skygge under en gruppe daddelpalmer,” sagde jeg. ”Jeg lagde mig ned. Så må jeg være faldet i søvn, for det næste jeg husker, er Safwans hånd på min skulder.”

Umar gryntede. ”Hørte du det, Profet? Safwan ibn al-Muattal rørte ved din hustru. Vi ved alle, hvad det fører til.”

”Hvorfor red I ikke hjem med det samme?” gøede Ali.

”Der skete noget med mig.” Dette var også sandt. ”Jeg fik krampe, som en kniv i min mave.” Muhammeds øjne så ud til at blive mildere. Et godt tegn, så måtte han i hvert fald tro en smule på mig.

”Jeg kunne ikke rejse, ikke mens jeg havde så mange smerter. Så Safwan satte sit telt op, så jeg kunne hvile mig i det, væk fra solen.”

Ali grinede højt. ”Og hvor var Safwan, mens du lå i hans telt?” Jeg ignorerede ham, og ville bare have forhøret afsluttet, så jeg kunne sove.

”Jeg kastede op i flere timer. Safwan prøvede at hjælpe mig. Han gav mig vand og viftede mig med et daddelpalmeblad. Til sidst blev han bange, og vi kom tilbage efter hjælp.” Jeg fortalte ikke, hvordan han næsten havde fået mig til at skribe på grund af den måde, han stod og vred sine hænder. ”Allah straffer os,” havde han jamret igen og igen. Sammen med vandet var jeg begyndt jeg at kaste galde og fortrydelse op. ”Tag mig med tilbage til Medina,” sagde jeg bittert. ”Inden Allah slår os begge ihjel.”

Da jeg var færdig med min historie, stirrede Ali vredt på mig. ”Det er ikke hele historien,” sagde han. ”Hvorfor var Safwan så langt bag karavanen? Var det, fordi han vidste, at du ville vente på ham under daddelpalmerne?”

”Jeg bad Safwan blive tilbage,” sagde Muhammed. ”For at holde øje med, at mustaliq’erne vendte tilbage til deres lejr.”

”Hun har flirtet med ham i årevis!”

Jeg fnøs, som om hans ord morede mig i stedet for at fryse mit blod til is. Han talte sandt, men hvem andre vidste det?

”Hvor er dine beviser, Ali?” sagde jeg, mens jeg mødte hans vrede blik et øjeblik, inden jeg så ned af frygt for, at han ville se panikken i mine øjne. ”En enkelt, anklagende finger efterlader kun et ubetydeligt mærke.”

Med Muhammeds hjælp lagde jeg mig ned på sengen og vendte ryggen til dem alle: den altid mistænkelige Umar; Ali, der gerne troede det værste om mig; og min mand, der kunne dæmpe en vred folkemængde med en hævet hånd, men som havde ladet disse mænd bagtale mig. Hvorfor var jeg vendt tilbage? Jeg lukkede øjnene og drømte, igen, om flugt. Denne gang vidste jeg dog, at det kun var en drøm. Jeg kunne ikke flygte fra min skæbne. Med Allahs hjælp kunne jeg måske komme til at forme min skæbne, men jeg kunne ikke flygte fra den. Så meget havde jeg da lært af mine fejl de seneste dage.

Jeg sov let og vred mig af feber og anger, indtil hviskende lyde piskede rundt over mit hoved som stikkende sand og rev mig tilbage til bevidsthed. Muhammed og Ali sad på puderne nær min seng og skændtes – om mig.

”Jeg kan ikke fatte, at Aisha ville gøre den slags,” sagde Muhammed. Hans stemme var en tom skal, skrøbelig og ujævn. ”Jeg har elsket hende, siden hun blev født. Jeg har leget med dukker med hende og hendes venner. Jeg har drukket af den samme skål som hende.”

”Hun er fjorten år gammel,” sagde Ali med hævet stemme. ”Ikke en lille pige længere, selv om hun er meget yngre end du. Safwan er meget tættere på hendes alder.”

”Shh, Ali! Du må ikke forstyrre Aishas søvn.”

”Så lad os finde et mere passende sted at tale.” Jeg hørte lyden af stof bevæge sig. *Gå ikke*, ville jeg bede, men jeg var for svag. Så jeg jamrede i stedet. Muhammed lagde sin hånd på min pande.

”Hun er varm,” sagde han. ”Jeg kan ikke forlade hende.”

”Så må jeg tale her.”

”Fortsæt, fætter, jeg værdsætter dine råd.”

Jeg holdt vejret i frygt for Alis ord. Hvilken straf ville han foreslå til Safwan og mig? Pisk? Forvisning fra *umma'en*? Døden?

”Lad dig skille fra hende,” sagde Ali.

”Nej!” Jeg satte mig op, klar til at kaste armene om min mands hals og holde fast af al magt. Muhammed aede min varme pande, hans smil ændrede sig som en skygge, der flytter sig med solen.

”Forlad mig ikke,” sagde jeg og glemte Ali, den sidste person, der skulle høre mig være bønfoldende.

”Jeg forlader dig ikke, *habibati*. Men jeg har besluttet at sende dig hjem til dine forældre en tid. Abu Bakr og Umm Ruman vil pleje dig langt væk fra alle disse sladrede tunger.”

”Du må ikke lade dig skille fra mig.” Uger senere, da jeg ventede i mine forældres hus på Muhammeds dom, gøs jeg ved tanken om, at jeg havde klamret mig til ham og grædt foran Ali. ”Jeg elsker dig, *habibi*.”

Jeg mente ordene på en måde, som jeg aldrig havde gjort før. Jeg havde lært så meget i de timer i ørkenen med Safwan. Safwan, der ikke havde holdt det, han havde lovet, ligesom han heller ikke gjorde, da vi var børn.

”Jeg elsker også dig, min søde.” Men hans stemme lød langt væk, og hans øjne så bekymrede ud. Jeg lagde mig ned og klamrede mig til hans hånd, som var det en dukke, inden jeg langsomt drev ind i søvnen igen.

Da jeg gled væk, hørte jeg Alis stemme, indtrængende og lavmælt.

”Tænk på *umma'en* og dets skrøbelige sammenhold,” sagde han. ”En skandale som denne kan få det hele i stykker. Du må handle nu, fætter. Send hende tilbage til Abu Bakr for altid.”

”Skille mig fra min Aisha?” Muhammeds latter lød nervøs og svag. ”Jeg vil hellere skære mit eget hjerte ud.”

”Hun er besmittet,” sagde Ali. Mit had til ham steg for hvert ord. ”Du må få hende af vejen, inden skandalen også påvirker dig. Mange mænd i denne by ville elske at se dig falde.”

Muhammed trak langsomt sin hånd ud af mit greb og lod mig sejle alene på mit hav af frygt.

”Kan du ikke se det?” pressede Ali på. ”Det ved jeg, at du kan. Ellers ville du ikke se så bekymret ud? Koner er nemme at skaffe. Du finder en anden barnebrud.”

Århundreder senere hjemsøger skandalen stadig mit navn. Men de, der håned mig og kaldte mig "al-zaniya" og "fahisha", kendte mig ikke. De kendte aldrig sandheden – om mig, om Muhammed, om hvordan jeg reddede hans liv, og han reddede mit. Om hvordan jeg reddede dem alle. Hvis de vidste det, ville de så have hånet mig?

Nu ved de det selvfølgelig. Der, hvor vi er nu, er alle sandheder kendt. Men sandheden undviger stadig jeres verden. Der, hvor I er, vil mænd stadig gemme deres kvinder væk. I kvinder, der lever i nutiden, dækker de med slør eller løgne om at være underlegne. Vi, der lever i fortiden, sletter de fra deres historier om Muhammed eller ændrer dem med falske fortællinger, der får vores ører og vores øjne tli at brænde. Der, hvor I er, revser mødre deres døtre med et enkelt navn: "Din Aisha!" råber de, og pigerne vender sig væk i skam. Vi kan ikke undslippe vores skæbne, end ikke i døden. Men vi kan gøre krav på den og forme den.

Pigerne vender sig bort, fordi de ikke kender sandheden: At Muhammed ville give os kvinder frihed, men at andre mænd tog den fra os. At ingen af os virkelig lever, før vi kan forme vores egen skæbne. Før vi kan vælge.

Så mange misforståelser. Her, hvor vi er, holder vi sandheden i vore hænder som vand. Prøver at fastholde det, mens det siver væk. Sandheden er for glat til, at man kan holde den. Den skal gives videre, ellers siver den som regnen ned i jorden og forsvinder.

Inden den forsvinder, vil jeg give min historie videre til jer. Min sandhed. Min kamp. Og hvem ved så, hvad der sker? Med Allahs hjælp vil mit navn få sin betydning tilbage. Ikke længere vil ordet være synonymt med forræderi og skam. Når min historie bliver kendt, vil mit navn, med Allahs hjælp, endnu engang fremmane billedet af det dyrebareste af alt. Det, som jeg gjorde krav på for mig selv, og som jeg kæmpede for, indtil jeg endelig vandt det fra Profeten – ikke kun for mig selv, men også for alle mine søstre.

Mit navn: "Aisha." Dets betydning: "Liv." Må det blive sådan igen og for evigt.